

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UC...) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 4. АПРИЛ 2021. ☞ Број 83. ☞ Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 4. АПРИЛ / 22. МАРТ 2021. ГОДИНЕ СВЕТИ СВЕШТЕНОМУЧЕНИК ВАСИЛИЈЕ НЕДЕЉА ТРЕЋА ПОСТА - КРСТОПОКЛОНА	ТРЕЋА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА - Глас 1. Јутрење 9ч: Јеванђеље васкрсно 10 .Јн. 21,1-14 Литургија 10ч: Јевр.4,14-5,6; Јев. Мк. 8,34-9,1
СРЕДА, 7. АПРИЛ - БЛАГОВЕСТИ	УОЧИ ПРАЗНИКА ВЕЧЕРЊЕ У 7ч; НА ДАН ПРАЗНИКА ЈУТРЕЊЕ У 9ч, А ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЧЕТВРТАК, 8. АПРИЛ	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 10. АПРИЛ	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 11. АПРИЛ – ПРЕПОДОБНИ МАРКО АРЕУТСКИ ТРЕЋА НЕДЕЉА ПОСТА - НЕДЕЉА КРСТОПОКЛОНА	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, СВЕТА ЛИТУРГИЈА У 10ч ВЕЛИКОПОСНО ВЕЧЕРЊЕ У 18ч – РОКБЕНК
ПАНДЕМИЈСКИМ МЕРАМА ЈЕ ОГРАНИЧЕНО ПРИСУСТВО У ЦРКВИ И САЛИ НА 150 ОСОБА. ОБАВЕЗНО СЕ УПИШИТЕ У ЕЛЕКТРОНСКУ ИЛИ ПАПИРНУ ЕВИДЕНЦИЈУ ПРИСУТНИХ.	

НЕДЕЉА КРСТОПОКЛОНА

**КРЕСТУ ТВОЈЕМУ ПОКЛАЊА-
ЈЕМСЈА ВЛАДИКО, И СВЈАТОЈЕ
ВОСКРЕСЕНИЈЕ ТВОЈЕ СЛАВИМ**

Крст Христов представља вечно питање које је упућено самој дубини човековога бића: зашто добро увек изазива не само противљење, већ и мржњу? Зашто је добро увек било разапинано у овом свету? Ми обично избегавамо да дамо одговор на ово питање пребацујући у себи кривицу увек на неког другог.

Зато је први смисао Крста - смисао његовог суда над злом или, тачније говорећи, над лажним добром у чијем се руху зло непрестано појављује у овом свету, над лажним добром које злу обезбеђује његову страшну прбеду на овој земљи. Отуда произлази и други смисао Крста. За Крстом, Христовим долази наш крст, мој крст о коме је говорио Христос: „Ко хоће да иде за мном... нека узме крст свој... (Мк. 8,34)“ То значи да пред истим оним избором пред којим су оне ноћи стајали сви - и Пилат, и римски војници, и јеврејски вођи, и гомила, и сваки човек у тој гомили - стоји свако од нас увек и сваки дан свога живота. Споља гледано то може да нам изгледа као нешто неважно и другостепено. Међутим, за савест нема првостепеног и другостепеног. Има само истине и неистине, добра и зла. Али, сваки дан узимати и носити свој крст не значи само трпети тешкоће и бреме животно. То пре свега значи непрестано живети у сагласју са

својом савешћу, живети у светлости суда савести. Ево, и дан данас пред лицем читавог света безбожници хапсе људе који „никаквога зла нису учинили“, муче их, и бију, бацају у тамницу или конц-логоре. И све то „по закону“, све по послушности и дисциплини, све „у име поретка“ и „за добро свих“. И колико је и дан-данас „Пилата“ који перу руке, колико је само и дан-данас војника који се труде да испуне своју војничку дисциплину и колико и дан-данас има људи који послушно и ропски урличу, или у најбољем случају ћутке посматрају тај тријумф зла у свету. На Крстопоклону недељу износи се крст на средину цркве: поклонимо се крсту, целивајмо га и сетимо се смисла Крста Христовог. Шта нам говори, на шта нас позива Крст Христов? Да се сетимо Крста као избора. Избора од кога зависи све у свету и без кога је све у свету тријумф зла и тмине. „На суд сам дошао у свет овај“ - говори Христос. На том суду - суду распете Љубави, Истине и Добра - стоји свако од нас. (о. Александар Шмеман, Тајне празника)

**ДУХОВНО ВЕЧЕ: 11. АПРИЛ
ХРАМ СВ. ПЕТКЕ, РОКБЕНК**

18ч Вечерња служба

19ч Предавање на духовну тему
Предавач протојереј – ставрофор Петар
Дамњановић, први парох храма
Свети Тројица и Архиепископски намесник

20ч Вечера за све присутне

ОДРИЦАЊЕМ ОД СЕБЕ ПОСТАТИ СВОЈ

Господ Исус Христос нас позива да Га добровољно следимо. Онај који утишава буру на мору, који је господар Неба и Земље, нас, створења своја, уважава до те мере да нам оставља на вољу да Га следимо или, пак, не. Каже Господ: „*Ко хоће за мнома да иде нека се одрекне себе и узме крст свој, и за мнома иде*“ (Мк. 8,34). Онај који нам је дао слободу као највећи дар, очекује да, користивши ту слободу, самостално одлучимо да ли желимо да следимо Христа. Нама то следовање, бар на први поглед, изгледа лако. Међутим, док мало размислимо, постајемо збуњени, јер ово следовање Христу подразумева „одрицање од себе“. Да ли је Господ поставио превисок циљ за нас људе, када нас је позвао да Га следимо на овај начин? Одговор на ово питање, када размисљамо о Богу као савршеном бићу, једноставан је. Наиме, Бог не може да погреша па да нам да претежак задатак. Он нас најбоље познаје. Значи, неминовно је да закључимо, по логици ствари, да је Бог поставио пред нас задатак који смо ми кадри испунити.

Овај позив Господњи треба разумети у контексту нашега односа са Христом, а никако не одвојено. Јер, одрицањем од себе, издвојено из горе поменутог контекста, ништа не значи. У том случају ништа остаје са ништа. Али, ако одрицање схватимо као ход заједно са Христом, ход у коме се потпуно ослањамо на Христа, у коме размисљамо Њиме, а не својим умом, онда то има смисла. У ствари, то се може и другачије објаснити. Наиме, у Светој тајни крштења, ми „скидамо са себе старог човека и облачимо се у Христа“. Одррицање од себе се већ десило приликом „скидања старог човека“ – када смо се крстили. Овде је у питању наставак хода са Христом у кога смо се „обукли“. Узимање свога крста јесте примање

обавезе да живимо са Господом, да верујемо да смо на истинском путу, а све оно што нас снађе на томе путу, прихватимо као нешто најнормалније, као терет, ако је терет, који нам је „суђен“. „Крст носити нама је суђено“, каже владика Његош. Носити свој крст, не значи само носити терет, већ то значи да прихватимо све оно што нам Христос нуди. То је, просто речено, начин живота у коме не путујемо сами, већ у Цркви, са Христом, Који је глава Цркве и Који нам је обећао да ће „бити са нама до свршетка света“. С друге стране, живот у Христу и са Христом претпоставља, сам по себи, одређену жртву у односу на овоземаљско живљење, јер се христочежњиви човек неминовно одриче сладострашћа материјалног света.

Наш живот је неодвојиво везан за крст. Блажене успомене, владика Атанасије, у беседи на данашњи дан, каже: „*Велики је и радосни дан ове недеље Васкрсења Христовој и велики радосни дан Недеље крста Господњега - два догађаја међусобно повезана, сједињена, два догађаја једнако сјасоносна. Господ жури, хиша ка Јерусалиму, ка сјрадању ради нашега сјасења. То је ша бескрајна, предвечна љубав Божија према своме створењу и то најмилијем створењу - Човеку. А Господ је створио човека у знаку Крста. Када сјане човек, каже Св. Иринеј Лионски свештеномученик другој века, (Малоазијац, а посрадао у Лиону Лужна Француска) када сјане човек и рашири руке, он је живи ходећи Крст. Бој је у знаку Крста створио човека и, како каже Св. Владика Николај, сва васиона је у знаку Крста. Усравно или вертикално и хоризонтално сва васељена је означена Крстом, осењена Крстом, закршена“.*

Из горњег проистиче да је наш живот крстоносан. Због тога владика Раде наглашава оно познато „крст носити нама је суђено“. Није спорно онда да закључимо да свако од нас има свој крст, свој терет или радост, зависи од тога како то доживљавамо, са чим се боримо ходећи кроз живот. Ако носимо своје терете заједно са Христом, Који даје обећање да ће нас „растеретити“, ако Му дођемо са таквом молбом, наше путовање ће проћи у знаку слављења Бога, у знаку вере и наде односно љубави. Ако, пак, кроз живот корачамо сами, наш живот може лако, још овде на земљи, да постане „ход по мукама“. Епилог таквог живљења је једно безнађе у коме нико од нас не жели да буде.

Наш живот је пун разних искушења. Она се испречавају, подижу испред нас, из разних разлога. Др Владета Јеротић, академик, психијатар и философ, о искушењима каже следеће: „*Ни један човек не може да живи и да постоји без искушења. Чему искушење? Та збој наше слободне воље да кажемо Боју и Живоју да или не. Не видим друи дубљи смисао свих искушења*“ (Владета Јеротић, *Нова ишана и одговори*, стр. 97).

Уистину, највише искушења човек има управо због горе наведеног опредељења. Ако прихватимо позив Христов да „узмемо свој крст и пођемо за Њим, искушења на том путу су увећана и она су, неодвојиви део нашег живота. Тај наш ход – пут јесте трновит и за њега владика Раде каже: „Тежак вијенац али воће слатко, васкрсења не бива без смрти“. Ми смо следбеници Онога Који је био „кушан“ и Који је победио кушача. Знање да је Он победио ђавола, нама даје снагу да сами издржимо на нашем путу, без обзира на искушења која се испрече испред нас.

Проша Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА 4. АПРИЛ

РАЗВАЛИТЕ ОВУ ЦРКВУ, А ЗА ТРИ ДАНА
ЋУ ЈЕ ПОДИГНУТИ (Јн. 2,19)

Тако Господ говораше злобним Јеврејима за цркву *шћјела Своја*. Но како злобним није дато ништа да разумеју, тако ни Јевреји не разумеше и наругаше Му се. Господ их не укори за то, али што рече, оно се и зби. Јевреји разорише тело Његово, а Он Га васпостави и уздиже у слави и сили. Злобни казнише Бога разорењем, а Бог укори злобне сазидањем. Злобним је задовољство да покажу своју силу убијањем, а Богу је радост да покаже Своју силу оживљењем. Ништа краће није од тријумфа злобе нити ишта трајније од тријумфа Истине.

Развалите ову цркву: Господ назива тело Своје црквом. Та црква, разваљена, била је стешњена у један мрачан гроб, и тешким каменом спречен јој приступ светлости. Но та црква није ни потребовала светлост од сунца; Она је имала Своју светлост, Своје Сунце Правде, које је изнутра светлило. Нежна небеска рука уклонила је камен од гроба, и Господ је устао у слави и сили. То што се десило једном са пречистим телом Христовим, дешавало се доцније више пута са Црквом Светих на земљи. Противници Цркве бездушно су гонили и мучили Цркву, разваљивали је и у тами сахрањивали. Но Црква је после таквих убоја и стешњења устајала са већом славом и силом. Као што је Црква тела Његовог васкрсла, тако ће на крају крајева у пуноћи и савршенству васкрснути и Црква Светих Његових.

О Васкрсли Господе, не предај нас трулежи и вечној смрти, но

васкрсни нас у живот бесмртни. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Николај Велимировић

WITNESSING FAITH TO OUR CHILDREN

WE MUST EMPOWER CHILDREN
IN THE ORTHODOX FAITH

Every Orthodox parent wants their children to grow up attending Sunday Liturgies and staying active in the life of the Church throughout their lives. Yet many parents don't demonstrate the importance of having a relationship with God in front of their children. If we do not make God important, neither will our children. Children observe their parents, and other adults. They see hypocrisy and know when we are not following through with the teachings of the Church during the week. They hear when we take the Lord's name in vain. They observe when we don't make prayer central to our day. They notice when we only speak of God on a Sunday morning.

Making the sign of the cross, lighting candles and burning incense only on Sundays teaches our children to compartmentalize their own faith, thus leaving them defenceless in a world filled with temptations and distractions from things that are of a spiritual nature. If we do not demonstrate the importance of prayer before our children, we will

leave them defenceless in a world that hates Christ. Our children need to pray with us, read the scriptures with us, and be taught the faith by us. If we do not make our homes a domestic church, our children will be lost to Christ, and Orthodoxy will not be lived out beyond our own grave.

Love in Christ, Abbott Tryphon

ПОКАЈАЊА ВРАТА ОТВОРИ МИ ЖИВОТОДАВЧЕ

Кажеш да постиш. Увери ме у то својим делима. А која су то дела? Ако видиш сиромаха, удели му милостињу. Ако се нађеш са непријатељем својим, измири се са њим. Видиш ли на улици неко лепо лице, одврати свој поглед од њега. Дакле, не само да постиш стомаком, већ и очима и слухом, и рукама и ногама и свим удовима тела. Руке нека се уздржавају од сваке грамзивости и крађе. Ноге нека посте тако што неће ходити путевима греха. Очи нека посте тако што страшно неће посматрати лепа лица нити у зависти гледати на добра других људи. Кажеш да не једеш месо. Али, чувај се да не гуташ похотљиво очима оно што видиш око себе. Пости и слухом својим не слушајући оговарања и сплетке. Устима и језиком својим пости и уздржавај се од ружних речи и шала. Каква нам је корист ако не једемо месо и рибу, а уједамо и прождиремо своје ближње.

Свешћу Јован Златоусту

КРЕСТУ ТВОЈЕМУ
ПОКЛАЊАЈЕМСЈА ВЛАДИКО И
СВЈАТОЈЕ ВОСКРЕСЕНИЈЕ ТВОЈЕ
СЛАВИМ

Ово је песма која се пева у
Крстопоклоњу недељу

СВЕШТЕНСТВО МИТРОПОЛИЈЕ НА СЕМИНАРУ У МОНАСТИРУ СВ. САВЕ У ХОЛУ КОД КАНБЕРЕ

Лични осврт

Сваке године, током Часног поста, свештенство и монаштво наше Митрополије окупља се на једном месту ради заједничке молитве, исповести и размене искустава као и разговора о будућем раду, у смислу побољшања служења припадницима Српске православне цркве на просторима Аустралије и Новог Зеланда. Ове године, у уторак и среду, 30. и 31. марта, дошло је до братског састанка у манастиру Светог Саве у Холу код Канбере. Поред исповести свештенства и заједничке молитве свештенослужитељи наше Митрополије, предвођени својим духовним вођом, Његовим Преосвештенством Господином Силуаном, провели су доста времена у разговору о најактуелнијој теми овога времена, која се тиче корона вируса и вакцинације против истог.

*Професор
Остоја Вучић*

На позив Епископа Силуана, запажено предавање о корона вирусу и постојећим вакцинама, одржао је проф. др Остоја Вучић, неуролог, који предаје на Сиднејском Универзитету. Професор Вучић је рођен и одрастао у Сиднеју, а предавање је

одржао на српском језику. Он се на почетку оградао, рекавши да му ово није ужа стручна област, али је предавање било изузетно и, што је најважније, веома информативно. По завршеном предавању било је много питања од присутних, на која је др Вучић одговорио. Било је право задовољство слушати човека, који у медицинској науци заузима високи положај, који је човек Цркве, а кога одликује скромност и хришћанска смиреност.

Не улазећи у детаље самог раз-

Свешћеници са својим епископом

говора на ову тему, постигнута је извесна сагласност, која провејава из мишљења огромне већине свештенослужитеља. Принципијелно говорећи, не прихватљиво је да се угрожава слобода верника и да се присиљавају на примање вакцине. Сама вакцина је недовољно испитана и евентуалне последице од ових вакцина су недефинисане – нејасне односно непознате. Астра-Зенека, вакцина која је доступна у Аустралији, има два озбиљна проблема. Један је чињеница да је ова вакцина прављена у хелији побаченог фетуса, што је озбиљан проблем за верујућег човека и други у томе да она изазива тромбозу у телу и мозгу. Иако тврде да није велики проценат оних који умиру од тромбозе, чињеница да се то дешава је забрињавајућа. Без обзира који је постотак оних који умиру у питању, то не би требало да буде прихватљиво.

Никаква одлука на нивоу наше Цркве није донесена по питању вакцине, тако да је, у светлости те чињенице, свештенство изразило забринутост због иступања појединаца у нашој Цркви, који позивају народ да се вакцинише. Проблематика овога позива јесте у чињеници да свако коме је Црква дала благослов да предводи паству, када јавно говори, и онда када изражава своје мишљење, ствара се перцепција да говори у име Цркве. У том смислу такви излети појединаца су неприхватљиви.

Иако је братски састанак трајао релативно кратко, у односу на раније године, имао се утисак да је време проведено у овом заједништву, оних који су задужени за духовно предво-

ђење верног народа на овим просторима, добро и корисно утрошено.

Овом приликом, након Свете Литургије Пређеосвећених Дарова, служен је Парастос блаженопочившем Епископу ваљевском Г. Милутину поводом годишњице од упокојења.

Проша Милораг Лончар

У наставку Литургије служен је годишњи парастос епископу Милутину